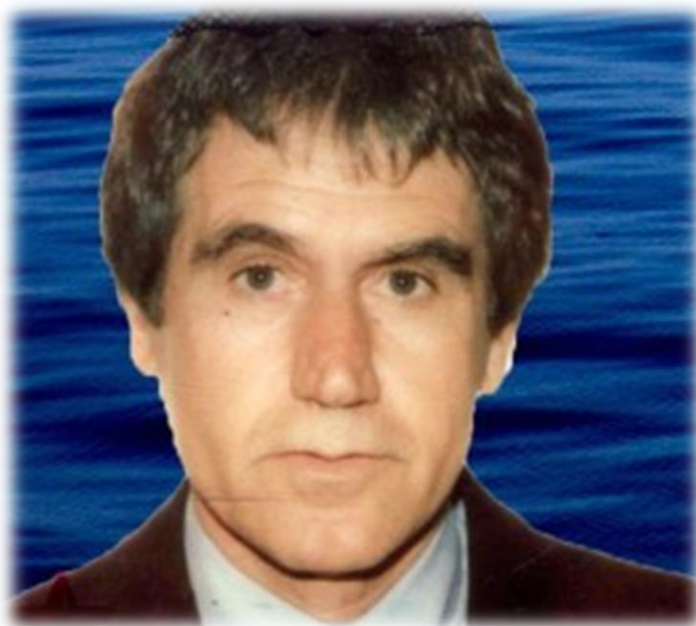

Ποιος είναι ο άνθρωπος; Πανδημία.

Νικόλαος Λ. Μωραΐτης. Ph.D.

Ο εγκλεισμός (lock down) της πανδημίας, μας έχει διδάξει τον ρόλο του προμηθείου ανθρώπου.

Οι κατασκευαστές της «πανδημίας» του νέου, φονικού κορωνοϊού έπιασαν δυστυχώς λαούς και κράτη στον ύπνο. Απροετοίμαστη η «Παγκόσμια Κοινότητα» λόγω ηθελημένης άγνοιας; Γιατί; Δεν γνώριζαν ότι οι ιοί, τα βιολογικά και χημικά όπλα αποτελούν μια ειδική και αυξανόμενη απειλή; Δεν γνωρίζαμε ότι οι ιοί, τα μη συμβατικά όπλα μαζικής καταστροφής (ΟΜΚ), μερικές φορές θεωρούνται ως «ατομική βόμβα του φτωχού», επειδή μπορούν να κατασκευαστούν με σχετικά μικρό κόστος και να προκαλέσουν εκτεταμένους τραυματισμούς και θάνατο; Αφού πολλοί πίστευαν και πιστεύουν ότι η εξάπλωση χημικών όπλων και ιών αποτελεί παγκόσμια ανησυχία, γιατί βρισκόμαστε σε σύγχυση;. Δεν γνώριζαν ότι εκτός της Αμερικής στην κατασκευή αυτών των όπλων, 12 άλλα κράτη έχουν δηλώσει την παραγωγή χημικών όπλων στο παρελθόν, ενώ άλλα είναι ύποπτα για μυστική παραγωγή; Όλοι γνώριζαν ότι οι έρευνες της Κινεζικής Κυβέρνησης απομόνωσαν περισσότερους από 2.000 νέους ιούς, συμπεριλαμβανομένων των θανατηφόρων κορωνοϊών, και του ιού νυχτερίδας που πραγματοποιούσαν επιστημονικές εργασίες σε αυτούς. Το διεθνές δίκαιο απαγο-

ρεύει τη χρήση χημικών όπλων. Το Πρωτόκολλο της Γενεύης του 1925 απαγόρευσε τη χρήση χημικών όπλων στον πόλεμο και η Σύμβαση για τα Χημικά Όπλα, που κυρώθηκε από το 188 (96 τοις εκατό των χωρών του κόσμου), απαιτεί την καταστροφή των υπαρχόντων αποθεμάτων. Γιατί δεν απαγορεύονται και οι κατασκευές ιών;

Είναι γνωστό ότι η διάχυτη ανασφάλεια στοιχειώνει μεγάλο μέρος του κόσμου, επειδή δεν υπάρχουν πραγματικοί υπερεθνικοί έλεγχοι στον πολλαπλασιασμό των βιολογικών, των ιών, και των χημικών όπλων. Ο 21ος αιώνας δεν έχει γίνει η ειρηνική και ευημερούσα περίοδος που περίμεναν πολλοί άνθρωποι.

Σωστά παρατηρεί συνάδελφος, μέλος του ΙΗΑ, ότι, «η αλήθεια είναι πως οι περισσότεροι άνθρωποι σε όλο τον κόσμο βρίσκονται σε σύγχυση. Παραζαλισμένοι από τις καθημερινές δυσκολίες, ακόμα κάτω από το κράτος του σοκ μιας εξέλιξης που κανείς δεν φανταζόταν, πολλοί αδυνατούν να συλλογιστούν ορθολογικώς. Μεταξύ κραυγών αγανάκτησης και των ευσεβών πόθων, ανθούν οι πιο ακραίες συνωμοσιολογίες. Τελικά, η πανδημία έχει αλλάξει τον άνθρωπο; Μας έχει διδάξει κάτι ο εγκλεισμός (lock down);. Θα είναι τεράστιο λάθος αν η κρίση δεν θα διδάξει τίποτα σε κανένα».

Είναι γεγονός ότι ο άνθρωπος θέλει να παίξει τον ρόλο του Θεού, να δημιουργήσει και να καταστρέψει, να κυριαρχήσει και να κυβερνήσει, χωρίς να συνειδητοποιεί ότι δεν είναι Θεός, αλλά εικόνα και αντανάκλαση των Ονομάτων Του και των ικανοτήτων Του. Είναι σαν μια σκιά να θέλει να παίξει το ρόλο του αντικειμένου της οποίας είναι η σκιά, ή σαν να ήταν επαρκής ο θόρυβος για να κατακτήσει τον ουρανό.

Και όμως, ο άνθρωπος αισθάνεται τον εαυτό του ως κάτοχο όλων των πραγμάτων, ως τον αναμφισβήτητο κατακτητή και κυρίαρχο της φύσης, σαν να την είχε δημιουργήσει ο ίδιος. Αλλά αυτή η αίσθηση κατοχής και εξουσίας συνδυάζεται πολύ συχνά με μια αξιοσημείωτη έλλειψη ευθύνης και από μία αυθαίρετη επέμβαση στο δικαίωμα της ζωής άλλων πλασμάτων. Η κυριαρχία του ανθρώπου εκδηλώνεται συχνά προκαλώντας τον εξευτελισμό της φύσης, παραβιάζοντας την υποχρέωση της νόμιμης χρήσης της. Η φωνή των πολλών υψώνεται εδώ κι εκεί, αλλά συνήθως πνίγεται από την πολύ πιο δυνατή φωνή, η οποία, στο όνομα της ανθρώπινης ευημερίας, θέλει να κάνει την κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στη γη απόλυτη και ολοκληρωμένη, ανεξαρτή-

τως από το τι μπορεί να σημαίνει αυτό για τη γη και τα πλάσματά της. Εδώ έρχεται ο άνθρωπος αντιμέτωπος με την τραγική κατάσταση, στη οποία ο ίδιος ο ισχυρισμός των απεριορίστων δικαιωμάτων και της εξουσίας του ανθρώπου πάνω στη γη, καθιστά τη ζωή του ανθρώπου ακόμα πιο δύσκολη και επικίνδυνη, οδηγώντας σε μια κατεύθυνση που αν την ακολουθήσει περαιτέρω, μπορεί να σημαίνει τον ίδιο τον τερματισμό, τόσο της κυριαρχίας, όσο και της ίδιας της ζωής του ανθρώπου. Δεδομένου ότι δεν είναι πλέον ο θεματοφύλακας της γης, και όμως ασκεί δύναμη, ο άνθρωπος κινδυνεύει να χάσει την κυριαρχία του και σε αυτήν. Φαίνεται ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί πραγματικά να ζήσει ειρηνικά στη γη και να είναι απλά ένα γήινο πλάσμα. Η απώλεια της υπερβατικής διάστασης έχει κάνει την ίδια την επίγεια ζωή επισφαλή.

Εάν παρατηρήσουμε τις διάφορες πτυχές της ζωής του ανθρώπου και τις δραστηριότητες του, ίσως δεν είναι ασήμαντο να σταματήσουμε για λίγο και να θέσουμε το ερώτημα ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος που λέει ότι ο κόσμος του ανήκει, ή ότι η «γη» που έχει κατακτήσει και βρίσκεται στα πρόθυρα να καταστρέψει του ανήκει, την ίδια στιγμή που νοιώθει ότι η κατάκτησή του φαίνεται πιο πλήρης. Ο σύγχρονος άνθρωπος αισθάνεται σαν στο σπίτι του στη γη, ή μάλλον θα ήθελε να νιώθει σαν στο σπίτι εντελώς σε αυτόν τον κόσμο, σε αντίθεση με τον πνευματικό άνθρωπο που σχεδόν πάντα αισθάνεται ως ταξιδιώτης σε αυτόν τον κόσμο και ξένος πάνω στη γη, που την θεωρεί ως προσωρινή κατοικία. Κι όμως, ακόμη και ο σύγχρονος άνθρωπος δεν μπορεί να αποφύγει ή να ξεχάσει την εσωτερική του επιθυμία για την μακρινή του κατοικία, από την επιμονή του για την υπέρβαση, ή να παραμείνει λησμονημένος στο γεγονός ότι όσο περισσότερο προσπαθεί να γίνει μια εντελώς επίγεια ύπαρξη, ένα πλάσμα αυτής της γης, η γη φαίνεται να θρυμματίζεται κάτω από τα πόδια του, και τόσο περισσότερο φαίνεται να πέφτει από την αρμονία του γήινου περιβάλλοντος.

Ωστόσο, ο άνθρωπος δεν μπορεί να ξεχάσει πλήρως την εσωτερική ύπαρξή του, τη θεομορφική φύση του, και όσο σκληρά κι αν προσπαθεί να επιπλέει στην επιφάνεια της ύπαρξής του και να ξεφύγει μακριά από το Κέντρο, μεταφέρει το Κέντρο μέσα του, και αργά ή γρήγορα το Κέντρο εκδηλώνεται με έναν τρόπο, ή με άλλο στην περιφέρεια και στην επιφάνεια.

Όλα τα πλάσματα αντικατοπτρίζουν κάποια πτυχή του Θεϊκού, όπως μια εικόνα αντικατοπτρίζεται σε έναν καθρέφτη. Μόνο ο άνθρωπος αντανakλά όλα τα Θεία Ονόματα και Ιδιότητες, και αυτό με έναν κεντρικό και συνειδητό τρόπο. Λόγω αυτής της σχέσης που έχει έναντι του Θεού, υφίσταται ως ένα «κεντρικό όν» σε αυτόν τον κόσμο, πάντα τοποθετημένο σε έναν «υπαρξιακό χώρο», στον οποίο δέχεται καθέτως την υπερβατική διάσταση. Είτε το γνωρίζει, είτε όχι, η κατάσταση του ανθρώπου σε αυτόν τον «χώρο» δεν είναι μόνο οριζόντια και υλική. Ο κάθετος, πνευματικός άξονας στέκεται πάντα μπροστά του. Αυτή η κεντρικότητα είναι ουσιαστική στην ανθρώπινη κατάσταση και ο άνθρωπος δεν μπορεί να το αποφύγει περισσότερο από ότι μπορεί να αποφύγει την γεννησή του σε ένα συγκεκριμένο χρόνο και χώρο.

Όποια και αν είναι η διαδρομή που επιλέγει, ο άνθρωπος δεν μπορεί να αποφύγει το μεγαλείο της κατάστασής του, το γεγονός ότι βρίσκεται στη διασταύρωση των «οριζοντίων» και «καθέτων» διαστάσεων της πραγματικότητας. Ακόμη και όταν προσπαθεί να ξεχάσει αυτή τη φύση, θεωρώντας τον εαυτό του μόνο ως ένα ζώο που τυχαίνει να σκέφτεται, δεν μπορεί να αποφύγει την κοσμική διάσταση της ύπαρξής του, παρά το ότι, βρισκόμενος σ' αυτήν την κατάσταση, κινδυνεύει να καταστρέψει ολόκληρο το χερσαίο περιβάλλον και ακόμη και το κοσμικό περιβάλλον για χάρη του.

Ειδικότερα, ο άνθρωπος δεν στέκεται μόνο στο σημείο της διασταύρωσης των κατακορύφων και οριζοντίων αξόνων ύπαρξης, λαμβάνοντας υπ' όψη τον χωρικό συμβολισμό τους, αλλά ζει επίσης κι εκεί που συναντιούνται ο κρίκος του χρονικού και της αιωνιότητας. Είναι ταυτοχρόνως μία ύπαρξη που ζει στο χρόνο και στη διαδικασία της αλλαγής, και είναι αυτός που δημιουργήθηκε για το Αιώνιο και αμετάβλητο, και ο οποίος είναι σε θέση να αποκτήσει πρόσβαση στο Αιώνιο, ακόμη και όταν ζει εξωτερικώς στον χώρο της εξέλιξης. Μπορεί, επί πλέον, να ζήσει στο χρόνο και να το βιώσει, όχι μόνο ως αλλαγή και παροδικότητα, αλλά και ως η «κινούμενη εικόνα της αιωνιότητος». Με τον ίδιο τρόπο που η περιφέρεια του κύκλου της ύπαρξης αντικατοπτρίζει το Κέντρο, που είναι παντού και πουθενά, η εμπειρία αυτής της αλλαγής, η οποία ονομάζεται χρόνος, αντανakλά την αιωνιότητα. Όσο ο άνθρωπος παραμένει «άνθρωπος», ο κάθετος άξονας είναι ανοιχτός μπροστά του, όχι μόνο υπό την αίσθηση του «χώρου», ο οποίος

του επιτρέπει να ανέβει στα υψηλότερα επίπεδα της πραγματικότητας και τελικώς στο Αληθινό, αλλά και «χρονικώς», με την υπέρβαση της εμπειρίας του εγκοσμίου χρόνου, για να φθάσει στην πύλη της ίδιας της αιωνιότητας.

Επίσης, η έννοια άνθρωπος ως ο πνευματικός, ή η γέφυρα μεταξύ ουρανού και γης, που είναι η πραγματική άποψη του ανθρώπου, βρίσκεται στον αντίποδα της σύγχρονης σύλληψης του ανθρώπου, που τον βλέπει ως το Προμήθειο γήινο πλάσμα, το οποίο έχει επαναστατήσει εναντίον του ουρανού και προσπαθεί να ακυρώσει την μετοχή του εαυτού του στην Θεότητα. Ο πνευματικός άνθρωπος, ο οποίος, με την έννοια που χρησιμοποιείται εδώ, δεν είναι άλλος από αυτόν που ζει σε έναν κόσμο, που έχει τόσο μια καταγωγή όσο και ένα κέντρο, ζει με πλήρη επίγνωση της προέλευσης που περιέχει τη δική του τελειότητα, και του οποίου η αρχέγονη αγνότητα και ολότητα επιδιώκει να μιμηθεί, να ανακτήσει και να μεταδώσει. Ζει επίσης σε έναν κύκλο, του οποίου το Κέντρο γνωρίζει πάντα, και τον οποίο επιδιώκει να φτάσει στη ζωή του, στη σκέψη, και τις ενέργειές του. Ο Πνευματικός άνθρωπος είναι η αντανάκλαση του Κέντρου στην περιφέρεια και η ηχώ της Προέλευσης σε μεταγενέστερους κύκλους του χρόνου και των γενεών της ιστορίας. Είναι υπεύθυνος έναντι του Θεού στη γη για τις πράξεις του, και ο θεματοφύλακας και προστάτης της γης, της οποίας έχει την κυριαρχία, υπό τον όρο ότι θα παραμείνει πιστός στον εαυτό του, ως η κεντρική επίγεια μορφή που δημιουργήθηκε με τη «μορφή του Θεού», μια θεομορφική ύπαρξη που ζει σε αυτόν τον κόσμο, αλλά δημιουργήθηκε για την αιωνιότητα. Ο Πνευματικός Άνθρωπος γνωρίζει τον ρόλο του ως ενδιάμεσου μεταξύ του Ουρανού και της γης, και ως εντεταλμένου για να βρίσκεται πέρα από τον επίγειο χώρο, στον οποίο του έχει επιτραπεί να κυβερνά, υπό τον όρο ότι παραμένει ενήμερος για την παροδική φύση του δικού του ταξιδιού στη γη. Ένας τέτοιος άνθρωπος ζει με την επίγνωση της πνευματικής πραγματικότητας, η οποία τον υπερβαίνει, και ο άνθρωπος αυτός δεν είναι άλλος από την ίδια την εσωτερική του φύση, εναντίον της οποίας δεν μπορεί να επαναστατήσει, εκτός εάν πληρώσει το τίμημα του διαχωρισμού του από όλα όσα είναι, και από όλα όσα θα ήθελε να είναι. Γνωρίζει ότι, ακριβώς επειδή είναι άνθρωπος, συνυπάρχουν εντός του τόσο το μεγαλείο, - όσο και η καταστροφή, η οποία μπορεί να ελλοχεύει σε όλα όσα κάνει

και σκέφτεται. Οι ενέργειές του έχουν επιπτώσεις στον εαυτό του, διότι είναι πέρα από τις περιορισμένες χωροχρονικές συνθήκες, στις οποίες πραγματοποιούνται τέτοιες ενέργειες. Γνωρίζει ότι ο τρόπος που θα τον οδηγήσει στην ακτή, μετά από αυτό το φευγαλέο ταξίδιστη γήινη ζωή του, έχει δημιουργηθεί από τις ενέργειές του και από τον τρόπο ζωής του κατά την διάρκεια του περάσματος του από την ανθρώπινη κατάσταση.

Αντιθέτως, ο Προμήθειος Άνθρωπος είναι ένα πλάσμα αυτού του κόσμου. Νοιώθει σαν στο σπίτι του στη γη, η γη όμως δεν αντιμετωπίζεται ως η παρθένα φύση, ως η εικόνα και η ηχώ του ίδιου του παραδείσου, αλλά ως ένας κόσμος του ανθρώπου της ύλης, κτήμα και δημιούργημα δικό του, που τον απομάκρυνε από τον Θεό και την εσωτερική του πραγματικότητα. Ο άνθρωπος της ύλης βλέπει τη ζωή ως μια μεγάλη αγορά, στην οποία είναι ελεύθερος να περιφέρεται και να επιλέγει αντικείμενα κατά βούληση. Έχοντας χάσει την αίσθηση του ιερού, πνίγεται στην προσωρινότητα και στην ανικανότητα, και γίνεται σκλάβος της δικής του κατώτερης φύσης, παραδομένος σε αυτό το οποίο θεωρεί ελευθερία. Ακολουθεί παθητικώς την καθοδική ροή του κύκλου της ανθρώπινης ιστορίας, για τη οποία υπερηφανεύεται, ισχυριζόμενος ότι με αυτόν τον τρόπο δημιούργησε το δικό του πεπρωμένο. Αλλά εξακολουθώντας να είναι άνθρωπος, νοιώθει, έστω και μη συνειδητά, την νοσταλγία για τα Ιερά και τα Αιώνια και στρέφεται σε χίλιους και έναν τρόπους για να ικανοποιήσει αυτήν την ανάγκη, εξαντλώντας την αναζητήσή του σε παντοίους τόσους αλλοτρίους τρόπους, οι οποίοι εκτείνονται από την ανάγνωση ψυχολογικών μυθιστορημάτων έως και την μύηση σε φιλοσοφικούς «μυστικισμούς».

Ο άνθρωπος της ύλης καταπνίγεται μέσα στη φυλακή που ο ίδιος δημιούργησε, και βιώνοντας τις συνέπειες από την καταστροφή που προκάλεσε στο φυσικό περιβάλλον, αλλά και τις βλαβερές επιδράσεις του αστικού περιβάλλοντος, στο οποίο αναγκάζεται να ζήσει, αναζητά λύσεις παντού, και προσεγγίζει ακόμη και τις διδασκαλίες, με τις οποίες γαλουχήθηκε ο πνευματικός άνθρωπος, και τις διέσωσε στο διάβα των αιώνων. Αλλά αυτές οι πηγές και οι αλήθειες δεν είναι σε θέση να τον βοηθήσουν, καθώς τις προσεγγίζει πάλι ως ένας Προμήθειος άνθρωπος. Αυτό το προσφάτως γεννημένο πλάσμα, που κατάφερε να καταστρέψει τη γη, και ουσιαστικώς να αναστατώσει την

οικολογική ισορροπία της ίδιας της φυσικής τάξης, δεν γνωρίζει καθόλου ότι για να ξεπεράσει το αδιέξοδο, στο οποίο έχει πέσει, ως αποτέλεσμα της επιλησμοσύνης της σημασίας του ανθρωπίνου όντος, επιβάλλεται να ξαναβρεί τον εαυτό του. Πρέπει να καταλάβει τη φύση και το νόημα του ανθρώπου, ως εκείνου του κεντρικού πλάσματος σε αυτήν τη γη, που στέκεται ως μάρτυρας μιας θεϊκής καταγωγής και ως ένα κέντρο, στο οποίο καλείται να επιστρέψει τελικά. Το πνευματικό δόγμα του ανθρώπου, και όχι η μέτρηση των κρανίων και των αποτυπωμάτων, αποτελεί το κλειδί για την κατανόηση αυτού του «ανθρώπου», ο οποίος παρά την εξέγερση του προμηθειακού ανθρώπου εναντίον του Ουρανού, από την περίοδο της Αναγέννησης και τα επακόλουθά της, εξακολουθεί να υπάρχει ως ο εσωτερικός «άνθρωπος» κάθε ατόμου, μία πραγματικότητα που κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να αρνηθεί, οπουδήποτε και όποτε ζει, κι ένα αποτύπωμα μίας θεομορφικής φύσης που καμία ιστορική αλλαγή και καμία μεταμόρφωση δεν μπορεί να σβήσει εντελώς από το πρόσωπο αυτού του πλάσματος που ονομάζεται άνθρωπος.

Ακόμη και η άρνηση του ιερού έχει κοσμική σημασία, καθώς η καθαρώς εμπειρική και γήινη επιστήμη του ανθρώπου της ύλης φτάνει μέχρι και στο βαθμό επέλευσης του κινδύνου καταστροφής της αρμονίας του ίδιου του γήινου περιβάλλοντος. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει ως ένα καθαρώς γήινο πλάσμα που έχει το σπίτι του σε αυτόν τον κόσμο, χωρίς να καταστρέψει το φυσικό του περιβάλλον, ακριβώς επειδή δεν είναι τέτοιο πλάσμα. Η πνευματική ωστόσο λειτουργία του ανθρώπου παραμένει αδιαχώριστη από την πραγματικότητα του, από αυτό που εκείνος είναι. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι πνευματικές διδασκαλίες προσβλέπουν στην ευτυχία του ανθρώπου, όταν αυτός παραμένει συνειδητός και ζει σύμφωνα με την πνευματική του φύση, ως γέφυρα μεταξύ Ουρανού και Γης. Οι θρησκευτικοί του νόμοι και οι τελετές του πραγματώνουν μια κοσμική συνάρτηση και γνωρίζει ότι είναι αδύνατο να αποφύγει την ευθύνη του, ως ένα πλάσμα που ζει στη γη. Αλλά δεν είναι μόνο πλάσμα γήινο, αλλά είναι και μία ύπαρξη προσδεμένη στο διάστημα μεταξύ Ουρανού και γης, η οποία δημιουργήθηκε για να αντανακλά το Θείο φως μέσα στον κόσμο και να διατηρεί την αρμονία του, μέσω της διανομής αυτού του φωτός και της πραγμάτωσης αυτής της μορφής ζωής, η οποία θα είναι σύμφωνη με την

εσωτερική του πραγματικότητα, όπως αυτή αποκαλύπτεται από την Εκκλησία. Η ευθύνη του ανθρώπου έναντι της κοινωνίας, έναντι του κόσμου και έναντι του Θεού, πηγάζει τελικώς από τον εαυτό του, όχι τον εαυτό του ως εγώ, αλλά από τον εσωτερικό άνθρωπο που είναι ο καθρέφτης και η αντανάκλαση της Ανωτάτης Πραγματικότητας.

Δεν χρειάζεται καλύτερη απόδειξη της συναντήσεως των διαστάσεων του χρόνου και της αιωνιότητας μέσα στον άνθρωπο, από το γεγονός ότι ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον θάνατό του, τη δική του θνησιμότητα, πράγμα που σημαίνει ότι του δίνεται επίσης η δυνατότητα να οραματίζεται αυτό που βρίσκεται πέρα από το τέρμα της γήινης ύπαρξης. Η συνειδητοποίηση του ανθρώπου για τη θνησιμότητά του είναι κατά κάποιο τρόπο απόδειξη της αθανασίας του, του γεγονότος δηλαδή ότι δημιουργήθηκε για τον Αιώνιο. Επί πλέον, ενυπάρχει μέσα στον φυσιολογικό άνθρωπο η φυσική έλξη για τον Αιώνιο, ο οποίος δεν είναι άλλος από τον Απόλυτο και τον Ιερό. Το αιώνιο είναι σαν την αρχική κατοικία της ψυχής, η οποία, χαμένη, αναζητείται από την ψυχή παντού στην γήινη εξόρισή της. Η ηρεμία μιας λίμνης ή οι δονητικές ακτίνες του πρωινού ήλιου που λάμπει πάνω στις κορυφές του βουνού προκαλούν στον άνθρωπο μια αίσθηση ειρήνης και χαράς, μιας ομορφιάς που λιώνει τη σκληρότητα της ανθρώπινης ψυχής και καταπνίγει τις αναταραχές μιας ύπαρξης που είναι παγιδευμένη στις παραχώδεις παλίρροιες της θάλασσας μιας κυκλικής αλλαγής. Αυτή η χαρά και η αίσθηση της ειρήνης δεν είναι τίποτα άλλο από το σημάδι της αιωνιότητας καθώς αγγίζει την ανθρώπινη ψυχή. Ο πνευματικός άνθρωπος ζει στο χρόνο, αλλά ως μάρτυρας της αιωνιότητας.

Σε αντίθεση με αυτό, ο Προμηθειακός Άνθρωπος πιστεύει ότι μπορεί να ζήσει σε έναν κύκλο χωρίς κέντρο. Ενώ ο πνευματικός άνθρωπος, αν και ξεχασμένος στον σύγχρονο κόσμο, συνεχίζει να ζει ακόμα και μέσα σε εκείνα τα ανθρώπινα όντα που υπερηφανεύονται ότι έχουν ξεπεράσει τα πρότυπα και τους τρόπους σκέψης των προγόνων τους.

Αυτός ο άνθρωπος που παραμένει άνθρωπος και συνεχίζει να επιβιώνει εδώ κι εκεί, ακόμη και κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου εκλείψεως της πνευματικότητας, είναι το μόνο ον που παραμένει ενήμερο για το πεπρωμένο του, το οποίο είναι η υπερβατικότητα και η μετοχή του Νου του στην γνώση του Απόλυτου. Το ον αυτό έχει πλήρη

επίγνωση της πολύτιμης ανθρώπινης ζωής, η οποία του επιτρέπει, ενώ ζει στη γη, να ταξιδεύει πέρα από τον Κόσμο, έχοντας πλήρη συνείδηση της μεγάλης ευθύνης που συνάγεται μια τέτοια ευκαιρία.

Νικόλαος Λ. Μωραΐτης. Ph.D.
**Διεθνείς Σχέσεις-Συγκριτική πολιτική-
Εξωτερική Πολιτική των ΗΠΑ.**
Καλιφόρνια, U.S.A. 2020
Member of International Hellenic Association (USA).

International Hellenic Association

Πηγή : <https://professors-phds.com/>